

LBRIS

We know

Books
M. M. Țara

Vrăjitoarea de foc

CRUX PUBLISHING

Pământul era crăpat precum pielea unui lian îmbătrânit de zile. Fiecare pas ridica un nor de praf care se așeza pe cizmele bătucite de atâta mers ale Arristei. Picioarele îi erau obosite, iar tălpile acoperite de bășici. Le simțea sparte și umede și usturătoare. Mai avea o cale bună de bătut în drum drept, prin pustie până pe malul râului Balaurului.

Vara fusese necruțătoare cu câmpia Munenului. Fusese necruțătoare și cu locuitorii săi, care se aflau la o pâine uscată depărtare de foamete. Femeia privi peste umăr, spre cetate. Zidurile de apărare din piatră neagră, înălțate în vârful singurului deal cale de o zi de mers, erau învăluite în ceața groasă a dimineții. De la distanță, Munen arăta precum o piatră gigantică de mormânt. Un sentiment rău-prevestitor apăsă pieptul Arristei. Armata Cenușiilor era aproape. Treceau prin sabie satele și cătunele de-a lungul Șirei și nimeni nu scăpase cu viață până acum să îi avertizeze pe ceilalți. Arrista încercase să vorbească și să îl înduplece pe Miroslav, regele Munenului, să se pregătească de război, dar în zadar. Cine în toate mințile ar fi crezut că poporul exilat cu aproape patru veacuri în urmă și de care nu mai auzise nimeni nimic s-ar fi putut întoarce să răzbune o răcă atât de veche? Miroslav era un prost, cu tot cu generalii lui, se înfurie ea din nou. Dar dacă ei nu făceau nimic, ei bine, Ghinna cetății nu putea să stea cu mâinile în sân. Aveau nevoie de tot ajutorul pe care îl puteau obține, chiar dacă acesta venea din partea unei arme vechi de secole, ascunsă în templul scufundat din mlaștina Asarachaiului. De asta făcea ea bășici în talpă și insolație.

LIBRIS | We know

Arrista scoase un oftat extenuat și se întoarse cu fața spre apus. Strânse puternic toiagul în mână și o luă din loc, fiecare pas care se adăuga la zecile de mii parcurși deja, mai apăsător și mai greoi.

Ajunse pe malul râului când soarele cobora dincolo de linia orizontului. Balaurul era lat, leneș și adânc. Era mult prea obosită să-l treacă înot sau altfel, așa că își găsi un loc printre sălcii, unde își pregăti un culcuș. Se descălță și își răcori picioarele rănite în apa râului. Scoase din faldurile hainelor o bocceluță din care luă o bucată de lipie și una de carne uscată. Privi undele liniștite, mușcând alene din lipie și din fâșia de carne, până când cerul se întunecă complet și stelele răsăriră deasupra ei. Rosti o rugăciune tăcută și se ghemui între două rădăcini, cu toiagul lângă ea. De cum închise ochii adormi.

Noaptea se umplu de teamă, iar visele Arristei de morți vii. Toți de pe strada Măcelarului, desfigurați și însângerați, veneau pășind împiedicat spre ea, acuzând-o cu ochii lor goi că îi părăsise. În vis, Arrista era ținută locului, atât de teamă cât și de vină. Teama înțelegea de unde se năștea, dar vină? De ce? De unde? Nu putea fugi și nici nu-și putea întoarce fața de la ei. Simți o frânghie urcându-i pe picioare, înfășurându-se în jurul ei ca un șarpe, legându-i mâinile de un stâlp înalt de lemn. Sub picioarele ei apărură vreascuri uscate. Cineva aruncă o torță și totul se aprinse cu o văpaie întunecată. Focul nu îi putea face rău. Dar acesta nu era foc obișnuit, erau coșmaruri ce pâlpâiau ca niște flăcări, înghițeau lemnele, grăbindu-se să ajungă la ea. Când prima limbă a vâlvătăii îi atinse talpa desculță, Arrista urlă și se trezi.

Strigătul ei sperie păsările, care își iau zborul într-un fâlfâit zgomotos de aripi. Arrista deschise ochii. Constelația Vulturului atârna în nordul cupolei cerești, gata să plonjeze dincolo de orizont. Era aproape dimineată. Dacă încă mai

LIBRIS | We know

știa să interpreteze visele, și încă știa, atunci oamenii de care avusese grijă în ultimii cincisprezece ani erau în pericol. Sau aveau să fie în pericol. Iar Cenușiii erau pe urmele ei. Trebuia să treacă râul cât mai repede.

Își luă toiagul, se ridică în picioare și se întinse, dezmoțindu-și brațele și picioarele. Aerul răcoros și proaspăt o învioră. Privi încruntată apa neagră și rosti o vrajă. În jurul ei se stârni un vânt care tulbură frunzele sălciilor și suprafața apei. Arrista se ridică ușor de la pământ și pluti peste râu, însoțită de șulerrul vântului, până pe malul celălalt. În spatele ei, nu departe de locul din care plecase, două umbre se mișcă rapid printre tufișurile de pe mal, confirmându-i coșmarul. Arrista o porni cu pași mari prin iarba înaltă. Mlaștinile și templul nu aveau să se apropie de ea dacă stătea pe loc și, după estimările ei, mai avea cam o jumătate de zi de mers. Așa că grăbi pasul.

Pământul era moale. Țânțari și musculițe, împreună cu un miros rânced umpleau aerul. Lumina soarelui, răsărit deja de o bună bucată de vreme, nu reușea să facă mlaștina să arate mai bine și nici să-i alunge mirosul, ba dimpotrivă. Arrista nu se așteptase să dea peste stufăriș și terenuri înghițite de apă atât de aproape de Balaur. Smârcul crescuse.

Înainta cu greu prin mocirla puturoasă și știa că dacă următorii ei trecuseră râul, nu mai era mult până când aveau să o ajungă din urmă. Trebuia să găsească templul înainte ca ei să o găsească pe ea.

După câteva ceasuri de mers, pentru că-i era imposibil să alerge prin mâlul și bălțile ascunse ale mlaștinii, cu soarele în stânga ei, pe mijlocul cerului, Arrista se opri istovită și se așeză pe un trunchi de copac pe jumătate înghițit de ape și mucegai. Deasupra ei zburau gaite și cântătoare de baltă și femeia se simți ispitită să împrumute ochii unei

LIBRIS

We know
books

păsări să vadă ce se găsește în jurul ei. Doar pentru o clipă ar fi putut pătrunde în mintea unei pătate-albastre, să se înalțe odată cu ea spre cer, iar apoi să privească în jur. Ar fi știut exact unde se află, cât de departe sunt Cenușiii de ea, cât de departe era templul. Dar ar fi riscat să fie surprinsă fără apărare. Așa că se mulțumi să rostească o vrajă de protecție care o făcea să dispară în coloritul înconjurător întocmai ca un melerion¹. Apoi, scoase din bocceluța ascunsă în faldurile hainei o bucată de lipie uscată. Privi dezamăgită la prânzul sărăcăcios pe care îl avea în față.

– Ai fi putut să-ți pui ceva mai multă mâncare cu tine. Curând va trebui să vânezi. Iar când vânezi lași urme. Arrista, câteodată, ești o proastă, bolborosi vrăjitoarea de una singură și începu să mănânce cu îmbucături mici.

Apusul soarelui o găsi pe vrăjitoare sătulă până peste cap de noroiul mișcător și înșelător. Își simțea picioarele grele ca două pietroaie. Ar fi vrut să se așeze undeva, să-și întindă bolovanii pentru câteva clipe, dar nu avea unde. Totul în jurul ei era doar apă, noroi, mușchi și o blestemată de ceață care se lipea de pielea și hainele ei ca rășina de brad.

Însă, pe când Arrista încerca să decidă dacă să folosească un strop de magie pentru a-și face un culcuș, în lumina sângerie și pâcloasă a soarelui, printre firele subțiri de stufăriș și rădăcini încovoiate, zări la o depărtare de câteva sute de pași o umbră întunecată pătrătoasă. Femeia își permise un zâmbet scurt. Nu îmbătrânise încă atât de mult încât să nu știe să-și găsească drumul printr-o mlaștină.

Își făcu drum cu greu, pas obosit după pas obosit, rezistând tentației tot mai puternice de a se folosi de magie.

– Dacă nu ești în stare să umbli pe propriile picioare printr-o baltă fără să folosești magie, atunci cum ai putea

1. Animal de mici dimensiuni ce trăiește în câmpiile de sud ale Sorialului și Munenului și care, pentru a se proteja de prădători își poate schimba culoarea.

IBDIS

We know

vreodată să mânuiești Sabia Celor O Mie de Suflete, ispita
ispitelor? se muștră ea cu voce tare.

Știa istoria celor șapte cavaleri ai lui Eor și a sabiei care i-a dus în ruină. Ar fi fost într-adevăr o proastă să nu țină cont de poveștile străvechi și să nu încerce să-și disciplineze pornirile, în special când asta i-ar fi făcut viața mai ușoară. Dar viața nu era ușoară pentru nimeni, iar magia avea un fel al ei de a-ți cere înapoi tot ceea ce ți-a dat. Arrista era o vrăjitoare puternică. Nu fusese numită ghinna pe farmece vândute la colț de stradă. Își cunoștea bine limitele, dar la fel de bine știa că habar nu are ce o aștepta printre ruinele Asarachaiului. Folosești puțină magie acum, încă un pic mai târziu și te trezești că atunci când ai cea mai mare nevoie de ea ia magie de unde nu-i.

Când ajunsese la peretele de piatră înghițit de mușgai și ciuperca, Arrista răsuflă ușurată. Se plimbă de-a lungul lui, ocolindu-l până când găsi gura întunecată ce ducea în templu.

– Noor, căpitan nebun! De unde ți-ai adunat atâta curaj încât să intri în mormântul ăsta? Și cum ai reușit să ieși afară din el? se încruntă, ca și când soldatul, unul dintre paznicii Munenului, ar fi fost și el acolo.

Trecuseră trei ani de când ea găsisese Sabia abia Celor O mie de Suflete în ruinele Turnului Negru și se întorsese cu ea în Munen. Simțise puterea ei de la prima atingere, auzise chemarea ei mută, dar insistentă de a curma vieți, de a gusta sânge. Ispita ei, puterea pe care o oferea sabia la schimb... era o tentație care îi rodea voința. Așa că se decisese să o ascundă. Nu o putea ține în cetate unde erau peste zece mii de suflete ce ar fi putut să-i cadă pradă. Îi trebuia un loc unde picior de om nu ar fi călcat de bunăvoie. Mlaștina Asarachaiului era locul perfect, iar căpitanul Noor, om cu inimă mare și cu suflet drept, era cea mai potrivită persoană să ascundă sabia. Arrista nu-și imagina să existe cineva în stare să-l corupă pe cinstitul Noor. Însă, nu-și imaginase nicio clipă că soldatul ar fi

IBDIS | We know
books

fost atât de nesăbuit să intre în ruinele templului și să ascundă arma acolo. Cum nu-și imaginase că ea urma să aibă nevoie de ea atât de curând. Neriah Cyvek venise cu vești proaste de dincolo de Șiră, din Pădurea de Cenușă. Ellianii² se puseseră în mișcare.

Privi în jur prin negrul nopții, după care se așeză pe zidul de piatră și-și scoase ultimele fâșii de carne rămase și lipia întărită. Sorbi și o gură de apă din ploscă și se puse să mănânce, privind tot timpul la intrarea în templu. Spălă ultima bucată de lipie cu încă o gură de apă, după care spuse o rugăciune și păși în gura mormântului, coborând treaptă cu treaptă, ignorând bătaile puternice ale inimii și simțurile care îi spuneau să plece de acolo, să o ia pe scări în sus, nu în jos.

Când se află suficient de adânc în ruine, asigurându-se că nimeni de afară nu ar putea să-i zărească lumina, Arrista pocni din degete și un glob de foc apăru la doi pași în fața ei. Treptele continuau să coboare în măruntaiele templului, iar pietrele fremătau sub tălpile ei. Ceva, acolo jos, știa că vine și o aștepta cu nerăbdare.

Aerul deveni rece, aspru și urât mirositor, ca respirația unui dolom³. Arrista își înfășură pelerina strâns în jurul ei și își acoperi gura și nasul cu un colț de pânză pe care o purta la gât ca o eșarfă. Scările se continuau cu un culoar lung, ușor înclinat. Trecu pe sub câteva bolți înalte, sculptate în piatră, netezite de timp și umezeală, acoperite de mușchi albicioși. Din tavan, de-a lungul zidurilor, curgeau neîncetat șiroaie de apă. La un moment dat, ajunse într-o încăpere pătrată, nu mai lungă de douăzeci de pași. În

2. Cuvânt din limba străveche ce se poate traduce direct drept *celălalt*. După exilul Cenușiilor, cuvântul a preluat și alte semnificații, fiind folosit de liani pentru a face referire la orice persoană nedorită sau la străini – cei care erau în general veniți pe mările de sud.

3. Creatură ce crește prin mlaștinile și regiunile noroioase din sudul Nlithiei. Este de cinci până la zece ori mai mare decât un varan și își petrece zilele scufundat în noroi. Se mișcă foarte încet și uneori poate fi confundat cu o movilă. Se hrănește cu alge și rădăcini. Animal liniștit care, însă, dacă este provocat, poate sfărma trunchiuri de copaci și poate distruge ziduri de piatră repezindu-se în ele.

LIBRIS | We know

fiecare perete se deschidea câte o poartă, însă două dintre ele erau blocate de dărâmături. Printre ele, Arrista văzu strecurându-se din calea ei mici creaturi alunecoase, ca niște reptile albe. De jur-împrejurul ei se auzeau sunete de gheare minuscule zgâriind piatra.

Dincolo de singurul pasaj accesibil, se găsea un alt șir de trepte, care ducea și mai adânc în inima templului. Pășind prin bezna străpunsă doar de globul de foc, Arrista coborî până când ajunse într-o altă încăpere lată și înaltă, al cărei tavan era susținut de două șiruri de coloane. În mijlocul camerei se găsea un altar de piatră în care erau cioplite cuvinte în limba străveche. Arrista se apropie și citi:

Când crezi că ești singur, teme-te cel mai tare.

După ce termină de citit, ca la un semnal, torțele vechi și uscate de pe coloanele de piatră se aprinseră cu un vâjâit puternic și, pentru o clipă, toată încăperea fu scaldată în lumină. Arrista făcu un pas în spate de lângă altar și se roti pregătită să facă față unui atac, dar nu apăru nimeni. Totuși, un fior i se târî pe piele, însoțit de senzația intensă că era privită, urmărită, studiată de zeci de ochi nevăzuți. După fiecare a patra coloană, observă Arrista, se găsea câte o poartă ruginită de fier. Unele erau închise, altele atârnav într-o balama, iar altele erau larg deschise. Printr-una dintre acele porți se găsea sabia și trebuia să meargă după ea. Erau nouă căi în total, fără intrarea prin care venise ea. Pe care trebuia să meargă? Unde ascunsese nesăbuitul de Noor sabia? Coborâse până aici? Sau trecuse pe lângă un pasaj ascuns? De ce nu îl luase la întrebări înainte să o pornească la drum?

Arrista trase puternic aer în piept și porni spre prima poartă din stânga ei. Avea să le ia pe fiecare la rând. Dar când se apropie de ea, o voce plictisită vorbi în spatele ei:

– Eu nu aș lua-o pe acolo. E plin de kulliși⁴.

4. Kullișii sunt creaturi de peșteră ce se hrănesc în general cu șopârle sau alte animale de mici dimensiuni. Au trei rânduri de dinți mărunți și ascuțiți cu care pot sfâșia cu ușurință carnea de pe oase, dacă li se ivește ocazia.

LIBRIS

We know
books

Arrista se întoarse brusc, cu toiagul în mână gata să lovească. Pe altar, cu mâinile încrucișate la piept, îmbrăcat într-un costum dintr-o țesătură fină, verde-mucegai, ședea un bărbat fără față. Acolo unde ar fi trebuit să aibă ochi, nas sau gură, nu avea decât piele acoperită de riduri uscate.

– Dar faci cum vrei, continuă el.

– Cine ești? Sau... ce ești?

– Ești perspicace, vrăjitoare, zise bărbatul cu zâmbet în glas. Hai să vedem dacă ghicești.

Arrista îl măsură din cap până-n călcâie. Bărbatul era mai înalt decât un liandrin, mai subțire și mai bine îmbrăcat decât un lian de rând și mai palid la chip decât un mort. Totuși, avea ceva nobil în poziția sa relaxată, în modul în care își ținea bărbia ușor ridicată și capul puțin aplecat spre dreapta. Fața fără chip era ridată, precum cea a unui bătrân, dar glasul îi era plăcut, tânăr. Se apropiase de ea fără să-l simtă, iar de o vrăjitoare niciun om nu se putea apropia. Era un simț pe care o vrăjitoare ce dorea să trăiască mult și-l dezvolta devreme în viață. Acest bărbat nu părea a fi nici dușman și nici prieten. Cu atât mai periculos.

Liniștea se furișă în jurul lor. Chiar și torțele păreau să ardă în șoaptă, temătoare. Arrista își relaxă mușchii și se sprijini în toiag privindu-l țintă pe cel din fața ei.

– Presupun că ai un nume, spuse Arrista.

– Da, răspunse bărbatul, chipul său rămânând imposibil de citit.

– Este un obicei bine cunoscut printre liani ca bărbații să se prezinte când întâlnesc o doamnă.

Monstrul râse fără gură.

– Dar tu nu ești o doamnă, iar eu nu sunt un lian, zise acesta.

– Da. Ai dreptate. Sunt o vrăjitoare. Dar totuși mi-ar plăcea să știu numele tău, *Tavuth*.

Cuvântul răsună cu putere, ecoul răspândindu-se peste tot în jurul lor și, pentru o clipă, toate torțele se stinseră,

IBDIS | We know
doar ca să se reaprindă din nou, sfârșind mai puternic.

Un zâmbet fără buze se întinse pe chipul de papirus vechi al demonului.

– Îl vei știi cât de curând, vrăjitoareo. Până atunci, îți urez noroc în căutarea ta. Și nu uita, spuse demonul ridicându-se de pe altar și îndreptându-se spre una din trecerile străjuite de coloane de piatră, pe acolo, e plin de kulliși.

Tavuth dispăru în întunericul de dincolo de poartă, iar Arrista rămase nemișcată scrutând bezna. După câteva clipe de indecizie, strânse din buze și porni pe drumul pe care dispăruse demonul fără chip. Un coridor îngust și întunecat, luminat din loc în loc de torțe, se întindea drept pe o lungime de câteva sute de pași. În capătul lui se deschidea o altă cameră identică cu cea a altarului, astfel încât, pentru un moment Arrista avu impresia că revenise în încăperea din care plecase, că se învârtise cumva în cerc. Dar când se apropie de altar, observă că erau mai puține coloane și mai puține pasaje de trecere, iar mesajul cioplit în piatra murdară spunea altceva:

Cei care văd fără ochi vor moșteni întunericul.

– Ce fel de ghicitori sunt astea? se întrebă Arrista cu voce tare, pornind neliniștită spre poarta din capătul încăperii.

Intră într-un alt pasaj îngust, ceva mai întunecat și mai îmbâcsit, care se termină cu o altă încăpere ce avea un alt altar în mijloc. Arrista citi în fugă cuvintele inscripționate și se îndreptă spre poarta din partea opusă.

Uitarea înseamnă moarte. Iar moartea aduce uitare.

De data aceasta, femeia aproape alergă toată lungimea coridorului până în următoarea cameră, identică cu cea din care tocmai fugise. Se opri lângă altar.

Cei care vin aici cu speranțe suferă cel mai mult.

Vâlvătaia magică de foc ce îi luminase Arristei calea și pe care o păstrase atât ca să vadă mai bine, cât și ca să

IBDIS | We know
books

se aperse în cazul în care kulliși sau favuth aveau să se năpustească asupra ei, tremură și se stinse brusc.

Există noapte și apoi există beznă, acel negru de nepătruns care înghite nesățios orice licăr de lumină. Sunt la fel de diferite precum teama și teroarea. Iar ceea ce simțea Arrista orbecăind prin întunericul catacombelor de sub templul Asarachaiului era groază. O teroare ce nu își avea originea în orătăniile și monstruozițiile colcăind prin tunelurile de piatră ale templului scufundat, ci într-o spaimă adânc înrădăcinată în pieptul ei precum un orak⁵ gigantic: dacă avea să moară acolo, avea să moară singură. Avea să moară departe de oamenii la care ținea de pe strada Măcelarului, de cei pe care îi îngrijea săptămână de săptămână în cetate și, cel mai înspăimântător, avea să moară departe de Cyvek. Iar gândul acesta semăna frică în trupul ei și îi acoperea spatele cu stropi reci de sudoare.

Gândurile alergică imposibil de stăvilite la noaptea petrecută cu Cyvek, în coliba ei îmbâcsită de mirosoare de mirodenii, înainte ca fiecare să pornească pe drumul său. Ea spre mlaștina Asarachaiului, iar el înapoi în munții Șirei. Amintirea dulce a sărutului lui atenuă teama și o înlocui cu un strop de speranță: năzuința că avea să-l vadă din nou, că avea să-l strângă din nou în brațe.

Vrăjitoarea rosti iar vraja și un nou de glob de flăcări își făcu apariția înaintea ei, îmbrăcând încăperea într-o lumină roșiatică, tremurândă. Arrista o luă din loc pe sub un alt portic, intrând într-un alt tunel.

– Unde altundeva ar putea fi ascunsă sabia lui Garok? Unde? Începu să Arrista să vorbească de una singură, dar vocea îi era la fel de tremurătoare ca flăcările globului de foc.

Totuși îi făcea bine să audă și altceva decât foșnetul umbrelor și cârâitul creaturilor ce încă păstrau distanța, speriate poate de vâlvătaia cu care își lumina calea.

5. Copac ale cărui rădăcini pot să ajungă chiar și la o sută de picioare sub pământ căutând apă.